

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

UKRAINIAN LABOR NEWS

Адреса: The Provincial
Cor. Fritchard Ave. and McG
Winnipeg, Man., Cana

Address:
Cor. Fritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man., Canada.

РІК X.

Ч. 150 (1203).

ЧЕТВЕР, 20. ГРУДНЯ 1928.

WINNIPEG, MAN.

THURSDAY, DECEMBER 20th, 1928. No. 150 (1203). VOL. X.

ВІЙНА МІЖ БОЛІВІЄЮ А ПАРАГВАЄМ У ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ.

Болівія розпочала воєнні кроки проти Парагваю без формального виповідження війни. — Причиною конфлікту є це, що американські капіталісти хочуть захопити під свою контролю нафтові терени в районі Гран Чако.

Війна між Болівією а Парагваєм у Південній Америці існує без формального виповідження війни. Парагвайський уряд повідомив державний департамент Злучених Держав, що Болівія розпочала воєнні кроки проти Парагваю.

Болівійці завняли чотири парагвайські форти й кидали з аеропланів бомби на Багія Негра, порт над рікою Парагвай, близько бразильського кордону. Пізніше Парагвайці відібрали три форти. Кажуть, що в цих сутинках згинуло двоє болівійських офіцерів, багато болівійських жовірів і Індіанів та шістьох парагвайських жовірів. З інших жерел повідомляють, що було убито більше як 100 Парагвайців та 20 Болівійців.

Парагвайський представник у Вашингтоні заявив, що Болівія хоче війни ради територіального побільшення і що позичка Злучених Держав була взята в великій частині на закуплю зброї для цієї війни.

Обидві республіки, Болівія й Парагвай, зарядили мобілізацію й горячково приготувались до війни. В містах обох країн відбуваються патріотичні демонстрації і добровольці зголошуються до армії.

Про дієне положення в Гран Чако, спірній території між Болівією а Парагваєм, іза котрої розпочалася війна, не можна довідатися через подвійну цензуру, яка нависла над тою країною.

Територія Гран Чако є багата й нафту і це є причиною всього клопоту. Американські капіталісти, які контролюють

уряд Болівії, хочуть дістати цю нафту в свої руки. Тому вони натиснули на Болівію, щоб вона заняла Гран Чако. Без допомоги і приказу Вол стріту Болівія не зробить самостійно ні одного кроку. І теперішня заверуха в Південній Америці є в дійсності боротьбою американського імперіалізму за контролю світової нафти.

Саме тепер у Вашингтоні відбувається Пан-американська арбітраційна конференція, яка є цілком під впливом Злучених Держав. Голова конференції Келог, державний секретар Злучених Держав, вислав до Болівії і Парагваю догагання, щоб вони застановили воєнні кроки й віддали справу до вирішення пан-американській конференції. Уряд Парагваю відразу прийняв цю пропозицію, а пізніше прийняв її також болівійський уряд.

Також французький міністер закордонних справ Бріан, голова ради Ліги Націй, вислав каблеграми до Болівії і Парагваю, в яких підкреслює, що сутинки між цими країнами є загрозою для мира. Він закликає уникати таких "інцидентів".

АСУНЦІОН, Парагвай, 18-го грудня. — Помимо прийняття Парагваєм пропозиції пан-американської конференції щодо посередництва в спорі з Болівією, воєнні приготування далі відбуваються по цілім Парагваю. Тисячі Парагвайців зголошуються до армії і багато з них вже вислали на північний кордон. Офіційно оповіщено, що зголосилося 50,000 добровольців і 30,000 з них вже прийнято до армії.

ЛИТВА ОБВИНУВАЄ ПОЛЬЩУ ЗА РОЗБИТТЯ ПЕРЕГОВОРІВ.

ЛЮГАНО, Швайцарія, 13-го грудня. — Преміер Вальдемарас заявив на засіданні ради Ліги Націй, що Польща заявила в тім, що переговори в Кенігсбергу розбилися. Обстоюючи права Литви на Вильно, Вальдемарас сказав, що Литва або буде мати в себе своє Вильно, або стратить усьо, що має, бо є свідомо того, що й останню територію може захопити Польща в такий спосіб, як Желіговський захопив Вильно.

Польський міністер Залеский складає усьо вини за польсько-литовський непорозуміння на Литву й говорив, що Польща не має жадного наміру далі поширювати свої території. Коли Польща й Литва досени не досягнуть порозуміння,

тоді Ліга Націй призначить експертів, щоб вирішити, котра з цих двох держав заявила.

ЛЮГАНО, 14. грудня. — На засіданні ради Ліги Націй Вальдемарас нарешті заявив, що Литва згодиться на посередництво між нею а Польщею з рамені спеціальної комісії Ліги Націй.

Щоб добути таку згоду зі сторони Вальдемараса, треба було багато працювати Бріанові та еспанському делегатові. Як лише вони заявили, що інтервенція зі сторони Ліги Націй буде мати виключно технічний характер і не буде мати нічого спільного з якимсь придушенням Литви або покаранням її, Вальдемарас згодився на таку комісію.

ДОСВІДИ РАДЯНСЬКИХ ПРОФЕСОРІВ.

ПАРИЖ, 14. грудня. — На 11. січня призначено тут виклад московських професорів Кулакова й Андреева про їх досвід над оживленням мертвих. Підчас своїх дослідів ім пошастило затримати кілька хвилини життя собаки, який відтято голову.

Учені бачать у цьому великий успіх і радять продовжувати досвід.

Після кількох годин праці йому пошастило оживити частину замерзлого органіа. Німецький учений Кольц, який бачив цей досвід, говорить, що навіть очі мертвого буди на мить ожили.

Учені бачать у цьому великий успіх і радять продовжувати досвід.

Запит до радянського уряду в справі погромів на Західній Україні

На 4-й сесії ВУЦВК делегація Київщини запитує український радянський уряд, які він підприняє кроки для охорони українського населення під Польщею. — Окліки "Ганьба!" на адресу польського уряду перебивають промову делегата

ХАРКІВ, 30. листопада. — Після докладу тов. Буценка на четвертій сесії Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету й вислухання багатьох привітів представників польської, німецької, російської й інших національностей на трибуну виходить член ВУЦВК тов. Ходієв (з Київщини), який зробив такий запит до уряду:

— Ризьким договором польський уряд зобов'язався забезпечити права Українців, живущих під Польщею. Між тим на днях наша країна з великим негодуванням довідалася про нецелюване порушення самої статті ризького договору. У Львові польські фашисти при поблагливості влади розгромили українські культурні установи. Академик Грушевський отримав з Львова лист від одного свого знайомого, який пише, що українські наукові організації цілком розгромлені (окліки: "Ганьба!"). Вони поретпали більше, ніж в часі імперіалістичної війни (окліки: "Ганьба!"). Я запитую уряд: які він підприняє кроки для

оборони явно порушених польським урядом зобов'язань ризького договору? (Грімкі оплески).

Відповідь уряду на декларацію київської делегації.

З відповіддю на інтерпеляцію київської делегації виступив від імені уряду тов. Петровський, який сказав:

— Товариші, я знаменито розумію ваші почування, бо такі-ж почування охопили цілу нашу країну, все наше трудове населення. Могуцую хвилюю обурення покотилися по всій Україні протести проти останніх подій на Західній Україні, проти погрому українських культурних установ у Львові. Кожного дня президія ВУЦВК отримує сотки телеграм протесту і догагань реалів на львівські події. Кожного дня мені приходиться приймати делегації, що порують перед українським урядом це питання.

Однак, товариші, якими би глибокими не були ваші почування обурення проти пригнічення українського народу на

Західній Україні, яким би глибоким не було ваше співчуття нашим пригніченим західно-українським братам, ми тим менше не можемо йти шляхами польського союму й декотрих польських державних діячів, які, порушуючи умови між нами а Польщею, стараються в парламенті і в своїх офіційних виступах публічно критикувати справу У.С.Р.Р. і цілого С.Р.С.Р.

Уряд У.С.Р.Р., як і уряд С.Р.С.Р., стоїть на позиціях збереження мира. А ці позиції перше всього передбачують виконання міжнародних зобов'язань. Тому я прошу, позвольте нам зняти це питання з обговорення цієї сесії і поставити його на обговорення в іншій порядку, передбаченим практикою міжнародних взаємин.

Однак ми не забуваємо, що сема точка ризького договору з Польщею забезпечує охорону вільного національно-культурного розвитку українського населення Польщі й Західної України. Тому ми уверені, що наші руковолячі органи зовнішніми зносинами зуміють підприняти відповідні кроки, якщо цей договір буде порушений. (Голоси з місць: "Так швидше дайте дипломатичною дорогою!")

ТРУДЯЦІ УКРАЇНИ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ ТЕРОРУ ШЛЯХТИ.

КИЇВ, 26. листопада. — З нагоди IV. сесії ВУЦВК до сесії надходять численні телеграми. У телеграмах, що надійшли з сіл Київщини, говориться:

"Ми просимо IV. сесію обговорити питання про становище наших братів — робітників та селян Західної України, які стогнуть у тяжкій неволі польських панів. Ми не можемо байдуже дивитися на нецелюване насильства та знущання з наших західно-українських братів. Ми гаряче протестуємо проти кровавого терору на українських землях. Хай на сесії ВУЦВК пролунає дужий і гнівний голос протесту 40 мільонів трудящих У.С.Р.Р. проти національного, економічного і культурного пригнічення 7 мільонів українських робітників та селян Західної України. Ми заявляємо сесії ВУЦВК, що селяни Київщини ніколи і ні перед ким не поступляться своїми здобутками. Хай пам'ятають наші вороги, які мріють про захоплення України, про відокремлення її від інших братніх республік, про те, що селяни України дійшли своєї національної незалежності, свого економічного і культурного розвитку в цілкомому зв'язку з іншими радянськими республіками. Ми не потребуємо тієї "свободи", яка тепер є в панській Польщі. Ми гаряче протестуємо проти зухвалих заяв зрадників, панів Левницького, Юзефського та інших, які зважуються говорити від імені українських трудящих мас, що ніколи ім цього права не давали і не дадуть".

В наслідках привітальних телеграммах робітників і металісти, залізничники й трамвайники заявляють:

"Четверта сесія ВУЦВК є безперечно історична, бо на ній стоїть питання про стан і життя національних меншостей на Україні. У той час, коли на кордоні з Україною в сусідніх з нами країнами не вщухає нещасливий білий терор та розгром народностей, які проживають на території цих країн, а також цілковите економічне і національне поневелення — у цей час уряд У.С.Р.Р. докладає всіх сил для подальшого екотичного і культурного розвитку національних меншостей. Ми заявляємо сесії ВУЦВК, що ми не похитнемося перед жадними трудящими. Тільки пролетарська революція зуміла створити єдину братню сімю національностей, які живуть у С.Р.С.Р. Наше довіра до радянської влади лишається непохитною. Ми твердо відемо далі шляхом, визначеним тов. Леніним. За переможний поступ соціалізму. Ми зміцнюватимемо С.Р.С.Р. За проводом компартії ми продовжуватимемо нашу велику справу".

З такими-ж телеграммами звернулись до сесії робітники Чехи, Польки й Фінки, що живуть у Києві.

ЗЛУЧЕНО ДВІ ЮНІ.

БРИСТОЛ, Англія, 17. грудня. — На робітничій конференції ухвалено тут вчера резолюцію за амальгамацією Транспорт Джанерал Воркерс Юніон з Воркерс Юніон.

ВАРШАВА, 18. грудня. — Чотири особи були вчера убиті а шість тяжко ранених, коли два тягарові потяги зударилися на лінії Калети — Підзамче. 44 вогино були розбиті.

УБИВ ПОМІЧНИКА НАЧАЛЬНИКА ПОЛІЦІ.

ЛАГОРЕ, Індія, 18. грудня. — Молодий Індієць застрелив тут вчера на смерть О. П. Сондерса, помічника начальника поліції, й одного індієського поліція. Убийник утік до близької вищої школи, яку негайно оточила поліція.

Уважають, що убивство є пімстою за смерть Лала Ладжпата Раї, націоналістичного провідника, який брав участь у демонстраціях проти британської комісії Саймона.

ЗНОВУ СМЕРТЬ ЗАЛІЗНИЧНОГО РОБІТНИКА.

Недавно повідомляли ми про смерть двох робітників на сідарський ярді у Вінніпегу, які були вбиті при праці, а вже маємо третій подібний нещасливий випадок. Цим разом тягаровий потяг убив 50-літнього брейжмена Доналда Гардісті, який залишив по собі жінку й родину. Ніхто не був свідком нещасливого випадку, який мав місце минулої неділі.

АРЕШТУВАННЯ І ТРУСИ НА ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ.

Часописи приносять кожної днини безконечний реєстр арештувань і трусів на провінції. Поліція перешукує майже кожний визначний український дім та інституції, пошукуючи за слідами протидержавної роботи. Головно шукають за зброєю та за революційним органіа "Сурма". При тій нагоді діються неймовірні знущання та акти брутального поведення поліційних чинників. З цілого краю наспівують жалоби на це поведення поліції, але вони викликають лише усмішку в компетентній владі.

В останній хвилі наспіли відомості, що в деяких місцевостях Східної Галичини заведено стан облоги.

ПОСЛА АНРЕ МАРТІ ЗАСУДЖЕНО НА ЧОТИРИ РОКИ ВІЗНИЦІ.

Комуністичний провідник має також заплатити 3,000 франків кари за написання відкритого листа до Фоша. — Засуд а доказом воєнних приготувань проти Радянського Союзу. — На розправі викрито брехню Фоша.

ПАРИЖ, 15. грудня. — Анре Марті, комуністичний посол і провідник бунту моряків у французькій чорноморській флотії в 1919 році, зівстав засуджений вчера військовим трибуналом на чотири роки в'язниці й на заплата 3,000 франків кари за написання відкритого листа до маршала Фоша. Французький генеральний штаб був цілком дискредитований доказами оборони, предложенними на розправі.

В своїм відкритім листі до Фоша Марті заявив, що французька інтервенція проти Радянського Союзу в 1919 році скінчилася невдачею через бунт чорноморської флотії, а не через те, що нібито Фош отримав приказ не "винищувати більшовиків", як це він заявив в інтерв'ю з британською газетою "Рефері".

В тім самім листі Марті також заявив, що на випадок нападу французьких і британських імперіалістів на Радянський Союз, як закликав Фош у тім самім інтерв'ю, жовіри й моряки знову збунтуються й не допустять до ніякої спроби повалити Радянський Союз.

Уряд уважав лист "підбурюючий жовірів до непослуху" й покликав Марті на суд який місяць тому. В той час Фош і міністер війни Пенлеве заперечили, що відбулося інтерв'ю з британським репортером. Але коли Престон, редактор "Рефері", вислав до оборони

лист, в яким заявив, що інтерв'ю дійсно відбулося, французький воєнний суд відложив розправу на місяць, сподіючися, що за той час йому вдасться сфабрикувати достаточо матеріялів, щоб запакувати комуністичного провідника до в'язниці.

Коли розправа розпочалася кілька днів тому, Престон явився на суд і зізнав, що в інтерв'ю між його репортером а Фошом останній зробив декларацію, приписувану йому в листі Марті, а далше Фош показав на мапах у присутності двох французьких офіцерів, де Радянський Союз може бути атакований злученими силами Британії й Франції.

Засуд Марті військовим трибуналом, помимо очевидної брехні: Фош і генеральний штаб, можна толкувати лише як старання заборонити антиімперіалістичну кампанію Комуністичної Партії Франції. Засуд можна далі брати як доказ, що французький уряд буде поборювати всяку спробу оборонити Радянський Союз перед злученим атаком імперіалістів та що такі приготування дійсно відбуваються.

Комуністична Партія використовує всяку нагоду, щоб звернути на цю справу увагу робітників не лише у Франції, але й у цілім світі, та викрити воєнні приготування проти Радянського Союзу.

РУМУНСЬКА ГАЗЕТА ХОЧЕ СТАНУ ОБЛОГИ НА БУКОВИНІ.

Румунська газета "Універсул" помістила під повиною назвою статтю такого змісту:

"Одним із наслідків нашої політики супроти етнічних меншостей є становище соціалістів Українців на Буковині... На других зборах, що відбулися в Глібці в селі Польського Дому, накинуплись Ізидор Лупулук, Іван Стасюк, редактор українського часопису "Боротьба", Лев Рупташ та кількох українських селян на державну організацію Румунії, Гандюк, колишній учитель, прочитав резолюцію, в якій жадають: Негайне знесення румунських шкіл у повітах, де є мішане населення, та заснування українських народніх шкіл з українською викладовою мо-

вою, а румунську мову хай викладають в тім самім відношенню, як це було під австрійським правлінням".

"Ось до чого дійшли ми, — кричить "Універсул", — з причини недостачі однолітньої та сильної політики в справі меншостей. Агітатори меншостей на Буковині думають, що прийшла догідна хвиля, щоб розвинути інтензивну пропаганду по містах та селах проти вищих інтересів румунської держави, тільки тому, що немає ні цензури ні стану облоги".

Отже для Румунії жадання української школи серед українського населення є протидержавною пропагандою й тому давай завести знову стан облоги.

ПЕРЕД ВЕЛИКИМ ПОЛІТИЧНИМ ПРОЦЕСОМ НА ЗАХ. УКРАЇНІ.

Криваві листопадові випадки відбуються гомоном перед судовою салею у виді великого політичного процесу, котрий матиме місце аж весною. На лаві обвинувачених засядуть головно українські студенти, які будуть суджені за принадлежність до української військової організації. Головною особою обвинувачення буде полковник Сушко, який в часі польсько-радянської війни був командантом частини в 6-й

стрілецькій дивізії ген. Безручка і брав участь в боях спершу біля Замосця, а згодом в Галичній поліції, що був матиме право рукою Коновальця на його приказ приїхав з-за кордону, щоб стати на чолі повстанчо-терористичної акції. Крім нього відпоададуть ще інші були старшини української армії, а також деякі студенти. Всі обвинувачені призначені у в'язниці суду й проти них ведеться слідство.

UKRAINIAN LABOR NEWS

Printed and published tri-weekly by the WORKERS and FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, a joint stock company, incorporated under the laws of MANITOBA, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, заінкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничім Домі, на розі вулиць Прічард і МакГрегора, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Coe, Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ВОДЕВІЛЬ У ЛЬВОВІ.

Войовничому польському фашизму мало було одного українського погрому. Своїм пораненим та поповненим українцям, зруйнованим культурні й господарчі установи та знищені творчі місця міста не задовольнили лихварів західної цивілізації на схолді Європи... Вони прагнули нових "подвигів", нових "перемог" для вищої слави пілсудчинів.

Після погрому та масових арештів українців, у тім самім Львові за ініціатики з Варшави заходились старанно готувати нову провокацію. Цього разу мали влаштувати виступи "свято визволення Львова". Орган пілсудчинів "Голос Правди" задала їм сповістити, що свято відбудеться 22-го листопада та що на львівській торжества відбудеться в Варшаві начальник відділу особистого складу військового міністерства (тоб-то відомства Пілсудського), бригадний генерал Карашевич-Токажевський. Той самий, що, як повідомляла газета, 1918 року, ще підполковником бувши, "визволив Львів із українських рук"...

Нову провокацію готували, кажемо, старанно. Після погрому, терору та свисткування 10-ліття "незалежності" Польщі у Львові треба було роз'ятрити свіжі рани українських трудящих мас новою комедією — святом, що могло обернутися в трагедію. Отож той самий "Голос Правди" за кілька днів друкує на видному місці програму львівських торжеств під галактично-шовіністичним заголовком:

"Богатирський Львів урочище сідаткує десятиліття відбиття української навали!"

Що справді було 21. й 22. листопада — свято розтягли аж на 2 дні — у Львові, ми це знаємо. Ясно, що для української трудящої людности, яка відмінює від української буржуазії, не планеться на поводі пілсудчинів, це були дні жалоби. Варшавські газети це замовчують. Так само не сповіщають вони про те, як регауляти українські маси на свято окупантів. Натомість "Голос Правди" докладно й навмисно вичислює самі торжества, "служби божі", бенкети, то-що, що відбулись з участю сили генералів — посланців Пілсудського.

Та навіть пішповинний звіт газети пілсудчинів, наскрізь пройнятий казенним ентузіазмом, не може приховати того, що з цим святом не все гаразд. Очевидчики, самі "герої торжества" згаляють своєї войовничий витівки. Тим-то ввесь квітлий більше скандявся на якесь генеральний водевіль, на комедію виставу після кровавого погрому. Тим-то голова квітлейних зборів у своїй промові перед генералітетом дійшов до того, що навіть зрік таку оригінальну сентенцію:

"1918 року ми билися не з українцями (!), а з розпорощеною австрійською (!) армією, на чолі з Габсбургами" (!)...

Певно, з таких самих причин зникли й кричущі проти-українські заголовки зі звіту "Голосу Правди". Що-правда, до цього спонукала газету пілсудчинів також... П 3-тя сторінка. На цій-бо сторінці під сенсационним червоним заголовком подано докладний звіт про свисткування 10-ліття Польщі в волинській "Провітні"... Це був, мовляв, "доказ гармонійного (!) співжиття (!) українців з поляками на Волині"...

"Голос Правди" не пошкодував гарних слів, щоб довести свою вимірну "гармонію". Він тільки "забув" додати, що це тонка, хоч і пуста біліми нитками, робота пана воеводи Юзефського та його лудських петляриців із "Провітні" й рептілейної "Української Ниви".

Так чи інакше, а львівський генеральний водевіль та лудський маскарад "провітні" варті одні одного. Нових лаврів до вінка фашистської польської державности вони не додають.

ІРЛЯНДІЯ СТРЕМИТЬСЯ ДО ПОЛІТИЧНОЇ І ЕКОНОМІЧНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ.

Ірландія — невелика ріллячна країна з трома мільйонами населення й слабо розвиненою індустрією. Довгою завзятою боротьбою виборола вона собі такі певні півнезалежності від Великої Британії, а себе називає вона — вільна ірландська держава. На ділі-ж — вона англійська доміна. З того часу, як здобула вона собі самоуправу, почала у ній розвиватися індустрія скоршим темпом. Американський капітал вже охоче залицяється до неї, переносить туди деякі свої фабрики, стараючись сполучити високу американську техніку з дешевою працею європейського робітника. Король автомобілів, Форд, думає збудувати в Ірландії величезну фабрику для вироблення тракторів для цілої Європи.

Крок за кроком, добившись деякої полєкші політичної, Ірландія бореться за полєкшу економічну. Вона старється самостійно навазувати торговельні й політичні зносини з ріжними країнами. І, як доносить московська "Правда", Ірландія думає такі зносини навазати з Радянським Союзом. Про це сказав сам ірландський міністер закордонних справ МекГіліган. Він сказав, що коли торговельні зносини з Радянським Союзом будуть затягати через те, що нема політичних, то торговельні зносини буде встановлено на офіційній основі — тобто, що буде навазано політичні зносини.

Цікавим є також і те, що американський міністер закордонних справ Келог, будучи в Європі із своїм "мировим пактом", оминув Англію, але вступив до Ірландії, що викликало ріжні балакли в пресі та в дипломатичних колах.

Останніми часами, головню після відвідин Москви американським фінансовим диктатором у Варшаві і деякі англійські консервати почали говорити про потребу відновлень торговельних зносин з Радянським Союзом.

Американський капітал, як бачимо, починає боротьбу з англійським капіталом не тільки в колоніальних і півкльо-

пільних країнах, не лише в сусідній англійській доміні — Канаді, але він лізе під самий ніс англійського капіталу в Ірландію. Полєкші це ірландським працюючим масам не принесє, але фактом є, що у своїй боротьбі проти гегемонії англійського капіталу Ірландія готова навазувати звязки, давати концесії капіталістам інших країн. Американський капітал не траить нагоди скористати з цього.

Що-ж до відносин між Ірландією й Радянським Союзом, то після зрвання дипломатичних зносин між СРСР і Англією, після наїзду на Аркос в Лондоні, торговля між Ірландією й Радянським Союзом потерпіла, що знову таки вийшло на шкоду Ірландії. Тож не диво, що нині її міністер заявляє, що коли для відновлення цієї торговлі потрібно визнання радянського уряду, то Ірландія не спиниться перед цим.

ПРО ЩО МИ НІЧОГО НЕ ПИСАЛИ.

Багато є у нас таких справ, про які не раз треба конєчно написати в газеті, бо вони цікаві для всіх читачів нашої преси. Деякі з них забуваються й так ніколи про них нічого сказано не буде, про деякі говориться вже тоді, коли цікавість до них остигла. І це дуже сумно.

Чому-ж про них у нас не пишеться вчасно? Не нема когось цього допилювати, бо кожний з тих, що цього повинен допилювати, що може це виконати, по ціну закладаний вською іншою роботою.

Надто багато промовчали ми цієї осени такого, про що треба було написати. У наші пресі не висвітлено як слід ходу міської виборчої кампанії у Вінніпегу, вибору комуністичного алдермена, який через цілий час кампанії лежав тяжко хорий в шпиталі.

Друге — у нас майже нічого не сказано про листопадову кампанію на сцені Укр. Роб. Дому у Вінніпегу, хоч в тому місці було дано найкращі театральні вистави та концерти й концерт-мітінги. У наші пресі не використано побуту у Вінніпегу, тов. МекДоналда, секретаря ЦВК КПК, його промов в Укр. Роб. Домі та промови на концерт-мітінгу в Генрік театрі. Наші читачі зацікавлені з оповіщення в газеті, що таке це інше відбувалося, але як воно відбувалося, який наслідок — про це нічого не сказано, або хіба згадано в короткій новинці на першій сторінці.

А вже найбільш не простите те, що не використано в наші пресі двох великих мітінгів тов. І. Навізівського, на яких він промовляв на першому — на тему "Політичне й економічне положення на землях Західної України", а на другому — на тему "Сучасне положення на Радянській Україні". Перший мітінг відбувався в неділю, 25. листопада в годині 2.30 по полудні, а другий — в неділю, 9. грудня, від 10-ї години рано до 2-ї по полудні.

Це були такі мітінги, яких давно не бачив Укр. Роб. Дім, а особливо другий. Через брак вільних днів і вечерів в Укр. Роб. Домі на доповідь про положення на Радянській Україні вибрано неділю ранком. Були побовняни, що люди, які у звичайні дні й чєси приходять на мітінги, не дуже поспішають в неділю рано. Та побовняння були даремні. В 10-й годині велика зала Укр. Роб. Дому була переповнена. Прийшла публіка громадських справами, що цікавиться життям трудящих радянської країни. І слухала з найбільшою увагою оповідання тов. Навізівського, чєтири години слухала, забувши про обід, слухала фактив, цифр, про політичне, економічне, освітнє, культурне життя трудящих радянської країни, тільки останньої півгодини дивилася на світляні образки з того-ж таки життя, якими тов. Навізівський доповнив свою доповідь.

Писати, що оповідав тов. Навізівський — це значить писати цілі сторінки газети. Але писати прийдеться, хоч в короткі передачі зміст промови так, як було передано про розподді допомоги жертвам півені. Тому ми в найближчому часі, наскільки на це катимє змоги, напишемо, що оповідав т. Навізівський про сучасне положення на Радянській Україні, хоч сам він сказав, що за чєтири години не розповів і доловини того, що хотів

би розповісти, що бачив та зготював у записнику й голові про соціалістичне будівництво робітничо-селянської країни.

НА ЗЕМЛЯХ ЗАХ. УКРАЇНИ. Беручи зарядом, як відбувалися мітінги, ми перше скажемо про положення на землях Західної України.

Про положення на Буковині під Румунією й на Підкарпатській Україні під Чехословацькою тов. Навізівський згадав в коротці, бо в тих місцевостях він перебував короткий час. Буковина — це країна якогось середньовічного невільництва. Там насильство сигуранці синуло вже свого вершка, там хабарництво, підкупство дійшло того, що навіть чоловіка замордуєш і коли маєш гроші, то відкупишся. Мала надія, щоб навіть новий уряд Маніо багато змінив цей режим.

На Підкарпатській Україні насильства чеської жандармерії над українськими селянами також не має меж. Населення Підкарпатської України страшенно бідне. Всі ліси, лани в руках магнатів. Селянин має скінбочку землі десь в нетрах, то й ту обробляє ще допотопним способом. Через те, що одинока лише Комуністична Партія голосить такі кличі, які не несуть повне визволення селянству, воно горнеться до неї. А жандарми за це гірше збиткуються над селянами.

Чеські робітники встановили між собою при зустрічі своє власне пролетарське привітання. Стрічаючись, вони не кажуть "добридень" або "добривечір", але кажуть "Чєсь Праці". Коли чеські жандарми напали вночі на підкарпатське село Боронув, і почали тяжко катувати українських селян, то, буючи, за кожним ударом примовляли: "Чєсь Праці", тобто клили.

Польща — країна класичного соціал-фашистського режиму. Всяка вільна думка здушена. Вистачить сказати, що не годиться з режимом Пілсудського — кинуть в тюрму, триматимуть і мучитимуть і не скажуть за що. В часі соймові виборів арештовано було півтори тисячі селян і робітників. Арештували багатьох кандидатів на послів. Люди не скажуть, що когось арештовано за комунізм, бо знають, що як тільки так скажуть, то поліція того арештованого триматиме дуже довго в тюрмі. Якийсь час тому поліція арештувала Осипа Бухшованого, тримала в тюрмі кілька місяців і винустила старієм. І не сказала, за що його тримала. Тепер чємо, що знову, його арештувала.

(Кінець буде.)

НОВИЙ ЧАСОПИС.

Радикально - соціалістична партія, по невдачі із видаванням наукового місячника під наголовком "Проти хвиль", кинулася на новий експеримент: почала видавати двотижневик під наголовком "Робітничо-Справа", якого заведенням має бути пускати т.мама ж міський пролетаріят. Перше число, крім есеїстського гасла "Борітєся — поборєте", туманної платформі і наклепів на Радянську Україну, нічого позитивного не дає. Треба сподіватися, що куркульська ідеологія радикальної партії мало найде прихильників серед свідомого українського міського пролетаріату і що "Робітничо-Справа" так само довог поживотє, як і "Проти хвиль".

Сталін про "лівий" і правий ухили в партії

Уривок з промови тов. П. Сталіна, секретаря Всесоюзної Комуністичної Партії, вголосленої 19. листопада 1928 року, на пленумі Центрального Комітету ВКП в Москві.

(Докінчення.)

От вам картина специфічної платформі та специфічних прийомів "лівих". Цим, власне, і пояснюється, що "лівим" інюди удається заманути до себе частину робітників за допомогою лівих трюкучих фраз і зображувати з себе найрішучіших противників правих, хоч цілий світ знає, що соціалістичне коріння у них, у "лівих", теж саме, що і в правих, і вони нерідко йдуть на порозуміння, на бляок з правими для боротьби проти ленінської лінії. Ось чому для нас, ленінців, обов'язкова боротьба на два фронти, як проти правого ухилу, так і проти "лівого" ухилу.

Та коли троцькістська тенденція являє "лівий" ухил, чи не значить це, що "ліві" "столять" лівіше за ленінізм? Ні, не значить. Ленінізм є найлівіша (без лапок) течія в світовому робітничому русі. Ми, ленінці, входили до II. Інтернаціоналу до періоду початку імперіалістичної війни, як країна ліва фракція соціал-демократів. Ми не лишилися у II. Інтернаціоналі, бо ми самє, як країна ліва фракція, не хотіли жити в одній партії з дрібнобуржуазними зрадниками марксизму, з соціал-пацифістами та соціал-шовіністами. Ця тактика й ці ідеології стали підстави за основу більшовицьких партій всього світу. В своїй партії ми, ленінці, є єдині ліві без лапок. Тому ми, ленінці, не "ліві" й не праві у своїй власній партії. Ми є армія марксистів-ленінців. І ми борємось в своїй партії не тільки з тими, кого ми називаємо отверто опортуністичними ухилистами, а й з тими, хто хочуть бути "лівіше" за марксизм, "лівіше" за ленінізм, прикриваючи лівими, гучними фразами свою праву опортуністичну природу.

Всєкий зрозуміє, що коли людей, які не звільнилися ще від троцькістських тенденцій, називають "лівими", то це треба розуміти іронічно. Ленін називав "лівих комуністів" лівими інюди в лапках, інюди без лапок. Але всєкий зрозуміє, що лівими називав їх Ленін іронічно, підкреслюючи тим, що ліві вони тільки на словах, про око, а на ділі являють собою дрібнобуржуазні праві тенденції.

Про яку лівизну (без лапок) троцькістських елементів може бути мова, коли вони вчєра ще об'єднувалися в єдиному антиленінському бляокі з отверто опортуністичними елементами, сходячись просто безпосередню з антирадянськими шарами країни? Хіба це не факт, що ми вчєра ще мали отвертий бляок "лівих" та правих проти ленінської партії за безперечної підтримки цього бляоку з боку буржуазних елементів? Хіба це не говорять за те, що вони, "ліві" й праві, не могли-б об'єднатися в єдиному бляокі, коли-б у них не було, спільного соціалістичного коріння та спільної опортуністичної природи? Бляок троцькістський розпався рік тому. Частина правих, як, наприклад, тов. Шатуновський, відійшла від бляоку. Отже, праві більшість виступають відтепер саме як праві, а "ліві" прикривають свою правизну лівими фразами. Але яка є гарантія, що "ліві" й праві не відшукають знов одне одного? (Сміх). Ясно, що тут немає й не може бути жадної гарантії. Та коли ми стоїмо за гасло боротьби на два фронти, чим не визначає це, що ми тим самим проголошуємо потребу центризму в нашій партії?

Що значить — боротися на два фронти? Чи не є це центризм? Ви знаєте, що троцькісти так самє й малюють справу: є "ліві" — це, мовляв, "ми", троцькісти, "справжні ленінці"; є "праві" — це всі інші; є

нарешті "центристи", — вони вагаються між лівими й правими.

Чи можна вважати за правильний такий погляд на нашу партію? Ясно, що не можна. Так можуть говорити тільки люди, у яких переплуталися усі поняття й які давно вже розірвали з марксизмом. Так можуть говорити тільки люди, що не бачуть, і не розуміють принципової різниці між партією соціал-демократичною передвоєнного періоду, яка була партією бляоку пролетарських та дрібнобуржуазних інтересів, та партією комуністичною, що є монолітна партія революційного пролетаріату.

Центризм не є поняття простору: на одному місці сидять, скажемо, праві, на другому — "ліві", а посередині — центристи. Центризм є поняття політичне. Його ідеологія є ідеологія пристосування, ідеологія підпорядкування пролетарських інтересів інтересам дрібнобуржуазії в складі однієї спільної партії. Ця ідеологія чужа й противна ленінізмові. Центризм є явище природне для II. Інтернаціоналу періоду воєнного часу. Там були праві (більшість), були "ліві" (без лапок) і були центристи, всєя політика яких полягала в тому, щоб підфарбувати лівими фразами опортунізм правих та підкорити лівих правим.

В чому полягала тоді політика лівих, ядро яких становили більшовики? В рішучій боротьбі з центристами, в боротьбі за розкол з правими (особливо після початку імперіалістичної війни) та в організації нового революційного Інтернаціоналу зі справді лівих, справді пролетарських елементів. Чому могло тоді виникнути таке розміщення сил всередині II. Інтернаціоналу й така політика більшовиків у ньому? Тому, що II. Інтернаціонал був тоді партією бляоку пролетарських та дрібнобуржуазних інтересів в угоду дрібнобуржуазним соціал-пацифістам, соціал-шовіністам. Тому, що більшовики не могли тоді не зосередити огонь проти центрів, що намагалися підкорити пролетарські елементи інтересам дрібнобуржуазії. Через те, що більшовики повинні були тоді проповідувати ідею розколу, бо без цього пролетарі не могли-б організувати своє власної революційно-марксистської партії.

Чи можна твердити, що в нашій партії є таке-ж розміщення сил та в ній треба практикувати ту-ж політику, що практикували більшовики в партії II. Інтернаціоналу до її передвоєнного часу? Ясно, що не можна. Не можна, бо це значило-б не розуміти різниці між партією бляоку пролетарських та дрібнобуржуазних елементів і монолітною партією революційного пролетаріату. Там (у соціал-демократії) була одна класова підоснова партії. Тут (у комуністів) зовсім інша підоснова партії. Там (у соціал-демократії) центризм був природним явищем, бо партія бляоку ріжнородних інтересів не може обійтись без центрів, і більшовики повинні були вести лінію розколу. Тут (у комуністів) центризм безпредметний і несумісний з ленінською партійністю, бо комуністична партія є монолітна партія пролетаріату, а не партія бляоку ріжнородних класових елементів. І тому, що пануючою силою нашої партії є найлівіша течія світового робітничого руху (ленінці), то політика розколу в нашій партії не має й не може мати ніякого виправдання з погляду ленінізму.

Голос: — Розкол в партії можливий у нас чи ні?

Сталін: — Мова йде не про можливість розколу, а про те,

що політику розколу в нашій монолітній ленінській партії не можна виправдати з погляду ленінізму. Хто не розуміє цієї принципової різниці, той іде врозріз з ленінізмом, той рве з ленінізмом.

Ось чому я думаю, що тільки люди, які збожеволіли й розгубили останні рештки марксизму, можуть серйозно твердити, що політика нашої партії, політика боротьби на два фронти, є політика центризму.

Ленін завжди провадив боротьбу на два фронти в нашій партії, як проти "лівих", так і проти явно меншовицьких ухилів. Прогляньте брошуру Леніна "Про дитячу хворобу лівизни в комунізмі", прогляньте історію нашої партії — і ви зрозумієте, що нава партія росла і міцїла в боротьбі з обома ухилами, — і з правим, і з "лівим". Боротьба з "отзовістами" та з "лівими" комуністами з одного боку, боротьба з отверто опортуністичним ухилом перед Жовтневою революцією, підчас Жовтневої революції й після неї, з другого боку, — ось які фазы пройшла наша партія в своєму розвитку.

Всім відомі слова Леніна про те, що нам треба провадити боротьбу, як з опортунізмом, так і з "лівими" доктринами.

Чи значить це, що Ленін був центристом, що він провадив політику центризму? Ясно, що не значить.

Що-ж являють собою в такому разі наші праві та "ліві" ухилисти? Що-до правого ухилу, то це, звичайно, не те, що опортунізм соціал-демократів передвоєнного періоду. Ухил до опортунізму не є ще опортунізмом. Ми знаємо, як Ленін пояснив свого часу поняття ухилу. Ухил праворуч — це щось таке, що не вилялося в опортунізм і що можна виправити. Тому не можна отожковувати ухил праворуч із закінченим опортунізмом.

Що-до "лівого" ухилу, то він являє собою протилежне тому, що являли собою країні ліві в II. Інтернаціоналі передвоєнного періоду, тобто більшовики. Вони не тільки не ліві без лапок, — вони по суті справи ті-ж самі праві ухилисти, з тією, однак, різницею, що несвідомо прикривають свою дійсну природу лівими фразами. Було-б злочинно проти партії не бачити всєї глибини різниці між "лівими" ухилистами та справжніми ленінцями, єдиними лівими (без лапок), в нашій партії.

На закінчення промови тов. Сталін сказав:

Закінчуючи своє слово, я хотів би, товариші, відзначити ще один факт, про який тут ми говорили і який має, на мою гадку, важливе значіння. Ми, члєни Політбюро, запропонували ці тези, як безумовно правильні. Я не говорю про окремі виправлення, що їх можуть внести до цих тез. Але, що в основному вони правильні і забезпечують нам правильне переведення ленінської лінії, в цьому не може бути ніякого сумніву. І ось я мушу заявити вам, що ці тези прийняли ми в Політбюрі одностороню. Я думаю, що цей факт має деяке значіння, вважачи на ті чутки, що їх ввєсє чєширять в наших лавах вські недоброзичливі, противники та вороги нашої партії. Я маю на увазі чутки про те, що ніби в нас в Політбюрі є правий ухил, "лівий" ухил, прихрипцтво та ще чорт зна що. Нєхай ці тези будуть ще за сотий або сто перший доказ того, що ми в і в Політбюрі єдині до кінця і будемо єдині. Я хотів би, щоб цей пленум також одностороню взяв ці тези за основу. (Оплєски).

Капіталізм робить з часописів капіталістичні підприємства, знаряддя наживи для багатіи і знаряддя одурювання працюючих

АКАДЕМИК МИХАЙЛО С. ГРУШЕВСЬКИЙ ПРО ПОДІЇ НА ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ.

Усі балачки, що Польща забезпечить розвиток української культури, скінчилися погромом українських установ. — Третина українських земель перебуває під страшним ярмом окупантів. — Культурний розвій на Західній Україні занепадає. — Наші брати під ярмом окупантів терплять за їхню солідарність з Радянською Україною. — Треба допомогти політв'язням Західної України матеріально, треба Західній Україні допомагати культурно, аж поки вона не з'єднається з Україною Радянською — каже академик М. С. Грушевський.

Дня 26 листопада в Києві відбулося вчорашнє засідання Історичної Секції Всеукраїнської Академії Наук, присвячене 20-річчю "Записок" Українського Наукового Товариства в Києві, на якому з кінець-промовою виступив академик М. С. Грушевський. Нижче наводимо його промову, яка говорить сама за себе.

— Дорогі товариші, мабуть ви знаєте, що за тему мого кінецьового слова на сьогоднішньому засіданні мають бути страшні події, що сталися нещодавно на Західній Україні, бо-ж наше святкування збіглося якраз з ними.

Усі наші сьогоднішні згадки, власне обертаються навколо братерського співробітництва України Наддніпрянської й України Наддністрянської. 1873 року, заходами й силами обох частин України, у Львові заклали Товариство ім. Шевченка, як постійний резерв проти нападів російського царату на український рух. Цей план виправдав себе — львівське Товариство стало за ґрунт українського національного життя. Коли-ж надійшов час можливості перенести осередок наукової думки до старого історичного центру України — Києва, тут заклали Наукове Товариство силами, знов таки обох частин України, за матеріальною й моральною підтримкою галицьких друзів. Ото-ж ми мали-б спільно святкувати 20-річчя Київського Наукового Товариства та в перспективі — 55-річчя Львівського Товариства ім. Шевченка. Та наше свято забарвлено страшними подіями на Західній Україні, в другім історичнім центрі — Львові.

Дорогі товариші, ми мало знаємо про те, що сталося на

Західній Україні. Тамшня преса лише передруковує повідомлення з польських газет. Більше того, коли у Відні відбулося віче протесту віденських українців проти львівського погрому, ні одна віденська газета не згодилася надрукувати звіту про нього. Звідси ми бачимо, що проти українського життя на Західній Україні йде не сама Польща, вона має за собою інші буржуазні держави.

Що-ж діялося там? Дозвольте вам прочитати уривок з одного листа, що його я дістав зі Львова.

...Бли 4-тисячниця юрба вдерлася до академічного дому. Такої руйни підчас війни я ніде не бачив. Кухню розбито, книжки розкирано й покладено сирим клясом, образи порізано... У час штурму військо з сусідньої кітальні сприсло в академічний двір... Далі почали громити української квартал...

Ось який вийшов фінал усіх балачок, що Польща забезпечить розвиток української культури, балачок про університет то-що. Усі балачки закінчилися розгромом студентського дому! Так званий академічний, або студентський дім колись збудували переважно на пожертви, зібрані на Наддніпрянській Україні. Наддністрянська Україна збрала 15,000 карб. Решту додало Львівське Товариство ім. Шевченка і 1904 року його збудували як спільний будинок обох частин України. Отож ми дізнаємось, що перший удар польських погромників прийшов саме на цей студентський осередок. Його вже громило 1914 р. російське царське військо, але тодішні втрати будинку ніщо перед тим, що тепер він занав від "цивіту польської інтелігенції".

Дорогі товариші, ось за яких страшних умов засуджено життя Західній Україні. Очевидно, що за таких же умов перебуває ціла третина українських земель під окупацією Польщі, Румунії, Чехо-Словаччини... Подиву гідна героїчна витривалість тих, хто, не зважаючи ні на що, дбає продовжувати справу української культури.

Усі наші привітання сьогодні летять до них, звідси — з Києва, з великого центру української культури Української Соціалістичної Республіки, з міста, де твориться нове культурне життя українського народу. Ми знаємо, що наші брати, які стогнуть тепер під страшним ярмом, страждають за солідарність з нами, за їхню почуття єдності; за те, що вони не зрікаються зв'язків з нашою визволеною робітничо-селянською Україною.

Культурний розвій на Західній Україні не може йти наперед, ото-ж ми маємо працювати тепер не тільки за себе, а й за них. Для культурного обслуговування Західної України потрібний цілісний зв'язок з нею, потрібні сприятливі його обставини.

Дорогі товариші, те останнє слово, що його я хотів сказати, й є про нашу спільну працю, про проблему допомоги Західній Україні — допомоги матеріальної, що на неї чекають тамтешні політв'язні, а також допомоги культурної.

Наше засідання має бути за заклик до спільного співробітництва в часи західно-українського лихоліття, до культурної підтримки її, аж поки підярємна Західній Україні не зєднається з Радянською Україною в одне ціле, неподільне тіло.

КУТОК РОБІТНИЧО-ФАРМЕРСЬКОЇ МОЛОДІ

ДЕСЯТЬ РОКІВ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ.

Був голодний, але героїчний 1918 рік — перший рік радянської влади. Радянська республіка завзято боролася з ворогами трудящих, що оточили її з усіх боків. Скрізь були фронті. З півночі готували похід на Ленінград англійці. В Сибіру та по-над Волгою хазяйнували чехо-словаки. Німці захопили Радянську Україну.

І ось цього 1918 року й народився Ленінський Комсомол. Уже зарва після лютневої революції організації революційна молодь почала організуватися в спілки. Більшовики, Ленін — ось хто став проводирем робітничої молоді.

"Спілка соціалістичної робітничої молоді", "Спілка III Інтернаціоналу" — так називали більшість організацій робітничої молоді.

Не легко було молоді розпочати роботу. Ні помешкань, ні грошей, ні досвідчених робітників. Проте, молодь робітничого робила багато. Спілки готували широкі маси робітничої молоді, організували загони й посилають їх на фронті битися з ворогами трудящих і обороняти радянську республіку.

Отже, вже тоді було багато революційних спілок молоді, але вони були не об'єднані. А боротися треба було спільними силами, треба було обмінятися досвідом, було потрібне єдине керівництво. Скрізь виділася думка про об'єднання всеросійського а'яду спілок молоді. Призначається й день, коли повинні розпочати свою роботу а'яд.

І ось 28 жовтня 1918 року в Москві відкрився перший всеросійський а'яд спілок молоді. 22,100 членів послали свої

представників до Москви. На а'яді ухвалили, що вождь робітничої й селянської молоді — Комуністична Partія і що завданням спілки молоді — боротися за комунізм і притягувати робітничо-селянську молодь до безпосереднього будівництва радянської держави. Більшість голосів ухвалили назвати спілку "Російська Комуністична Спілка Молоді".

Після смерті г. Леніна спілка взяла собі назву — Ленінська. А пініше, на VII. Всесоюзному комсомольському а'яді, що відбувся 1926 року, ухвалили називати спілку молоді — Ленінська Всесоюзна Комуністична Спілка Молоді.

Український Комсомол не мав змоги взяти участь у першому а'яді Комсомолу. Тоді на Україні будували й гетьман Скоропадський. Між прибраною робітничо-селянською Україною й Радянською Росією був фронт. Тільки одному представникові кайвських комсомольців пощастило перейти фронт і передати першому а'ядові Комсомолу, що робітничо-селянська молодь України готова битися до останку за владу рад.

З'яд надіслав своє братерське привітання загнанним у запліля українським спілкам молоді. Так утворився Комсомол. Йому довелося довго боротися на численних фронтах за існування радянської влади, за пролетарську диктатуру. І Комсомол славно пройшов цей тяжкий шлях боротьби, загубивши в боях десятки тисяч найкращих своїх членів. На цьому шляху він заслужив найвищу бойову нагороду — орден Червоного прапора.

Закінчилася громадянська війна і перед Комсомолом нові завдання. Рушницю й кулемет комсомольці замінили на вар-

стат, плуг, книжку. І в радянському будівництві комсомольці скрізь — у перших лавах.

ДО ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ

Ленінський Комсомол був і лишався молодим резервом нашої революції. Десятки й сотні тисяч найкращих представників молодого робітничо-селянського покоління виховалися в лавах Комсомолу. Вони загартувались по-революційному і вплили до нашої партії, до наших рад, до наших профспілок, до нашої Червоної армії, до нашої Червоної флотії, до нашої кооперації, до наших культурних організацій — на зміну старої гвардії більшовиків.

Комсомолові вдалося це важке завдання, бо він провадив свою роботу під керівництвом партії. Він умів сполучати свої діяльність ленінське навчання з повсякденною практичною роботою. Він умів виховувати молоде покоління робітників і робітниць, селян і селянок у дусі інтернаціоналізму. Він умів знайти спільну мову між старими й молодими ленінцями, між старою й молодого гвардією. Він умів підкорити всю свою роботу інтересам диктатури пролетаріату й перемогти соціалістичного будівництва. Лише тому пощастило Комсомолові високо тримати прапор Леніна.

Будемо сподіватися, що Комсомолові пощастить виконати й надалі свій обов'язок перед нашим і міжнародним пролетаріатом. Двохмільйонному резервові Всесоюзної Комуністичної Partії, ленінському Комсомолові — привітання. Хай живе комсомольське плем'я!

П. Сталін.

ПІСЛЯ ЛЬВІВСЬКОГО ПОГРОМУ.

"Пся креф — не обмивається".

НА ЗЕМЛЯХ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ.

ПОЛЬСЬКИЙ СОЦІАЛ - УГОДОВЕЦЬ ПРО ЛИСТОПАД 1918 РОКУ.

Цими днями у Львові вийшли з друку спогади провідника львівської організації ППС, інженера Артура Гавснера, під заголовком "Листопад 1918 року". Як повідомляють із Львова, ці спогади можуть бути для клясичний зразок ставлення польських соціал-угодовців до українського питання. Слова "дичина", "найдикишний елемент" та подібні епітети здібаються на кожній сторінці для означення українських трудящих і революційного повстання 1-го листопада 1918 року. Характеристичне є й те, що книжку видала львівська профспілка залізничників, яка перебуває під впливом ППС.

ТЕРОР НА ЗАХ. УКРАЇНІ.

Всі західно-українські часисли переповнені відомостями про труси й арешти, що відбувалися й далі відбуваються у Львові й по всіх повітах Східної Галичини. Трусять просвітні, господарчі та інші установи, читальні, кооперативи, "Луги", "Соколи" то-що, а також приватні приміщення українців. Найбільше арештів і трусів зроблено перед днем 10. листопада; тоб-то перед офіційним святом польської держави. Поліція скрізь шукала зброї, копала ями, перевертала гній то-що.

Всі в'язниці повнісінькі з'арештованих. Списків їх не подають навіть у часописах, бо, як пише "Праця": "Наша газета замала, щоб усе це вмістити на 4-ох сторінках. Легче було-б дати списки українців, що не заарештованих, або тих, у кого не було трусів". У зв'язку з новим терором на території Західної України сталися зміни в складі місцевої влади: усунуто львівського директора поліції Райлендера, переведено команданта поліції Новодворського, шефа слідчого уряду Лозинського та інші за те, що були замало "спренижисті" (спиритні) підчас останніх подій у Львові.

Польське шовіністичне громадянство також продовжує терор над українцями — вибиває шибки по читальнях, народних будинках і в приміщеннях окремих осіб. Далі б'ють студентів, найбільше за те, що вони носять українські шапки, відзнаки та прилдоно розмовляють українською мовою. У Тарнополі побито гімназистів Греха, Дзюбинського, Бузку, Лемця, Ковальчука та інших.

ТРУСИ НА ПОКУТТІ.

Львівська преса пише, що польська держава поліція зробила поголовні труси в домах українських інтелігентів та в свідоміших селян у городянському й богородчанському повітах.

"СНЕП ШАТС".

ТАК ВОНО ТАКИ І Є.

Звичайний ремісник, чи робітник, член робітничої організації, заощадить собі кілька соток, чи навіть пару тисяч долларів з своєї щоденної заробітної платні й поступає так, як йому дозволяють його матеріальні обставини. Один купує кілька акрів землі, щоб мати на старші літа сяке-такє забезпечення, другий позичає на моргеджі, щоб дістати більший процент, інший буде собі гарну хату, купує дорогі меблі, найновішої моди автомобіль і таке інше.

Кожний поступає з своєю маленькою "надвишкою" так, як він розуміє, як йому диктує його життєві обставини. Чоловік тяжко працював цілі роки, часом не додавав, не досипляв, щоб лише зложити пару соток долларів, отже, коли прийшов для него слушний час, так має право хоч трохи прожити "люксусовим" життям.

Але не так справа мається з провідником робітничої організації. Йому організація платить двадцять, двадцять п'ять, чи тридцять долларів тиждень, він мусить найбільше на все давати, бо він лідер, а решту має проісти.

І то лише проісти.

Бо побачить хтось його, що вийшов з театру?

— Ади, по театрах ходити! Або з банку?

— Має в банку гроші!...

— Як мешкає в рентованім приміщенні, то лише питають скільки він за рент платить, а як купити на виплат якусь маленьку хату, щоб було де мешкати родині, то лише шепоті.

— Знаєте, що я чув?

— Що?

— Так той... купив хату!...

— Неможе бути.

— Правда.

— Не вірте!

— А може треба й вірити?

— Можливо.

Навіть і вірити не можна, що товариш купив собі хату.

Провідник робітничої організації має мешкати в рентованім.

Так воно таки і є.

Багато з нас не можуть помістити в своїх головах, що й передовому працівникові робітничої організації вільно так само, як першому ліпшому робітникові, мати власну хатину, власну фарму, автомобіль і все інше потрібне, як лише той провідник може зі своєї заробітної платні заощадити на такі самі "люксуси", на які має змогу не один робітник.

Драпака.

П'ЯТА КОНВЕНЦІЯ РОБІТНИЧОГО ЗАПОМОГОВОГО ТОВАРИСТВА.

До Відділів і Членства Робітничого Запомогового Товариства.

Дорогі Товариші і Товаришки! Очим повідомляємо Вас, що Головний Заряд Р.З.Т. вирішив на своєму останньому засіданні 5-го грудня 1928 р., що П'ята Конвенція Робітничого Запомогового Товариства відбувається в четвер, п'ятницю і суботу, 7, 8 і 9. лютого 1929 р., в салі Українського Робітничого Дому у Вінніпегу, з наступною програмою:

1. Відкриття Конвенції.
2. Вибір верифікаційної комісії, провірення уповноважень делегатів і звіту комісії.
3. Вибір президії і секретарів Конвенції.
4. Вибір комісії: контрольної, статутної, організаційної, освітньої, пресової, прийомової і просьб та скарп.
5. Звіт Головного Заряду.
6. Звіт секретаря-скарбника Головного Заряду.
7. Звіт контрольної комісії Головного Заряду.
8. Звіти делегатів про положення відділів на місцях.
9. Засідання комісії.
10. Звіти і пропозиції комісії, дискусії над ними і ухвали.
11. Справа приюту-сиротинця.
12. Всякі ухвали на добро організації.
13. Вибір Головного Заряду.
14. Закриття Конвенції.

Всякі пропозиції, сугестії, просьби, скарги й зажалення до Конвенції, як також уповноваження делегатів, просьби присилати на письмі на адресу секретаря-скарбника Головного Заряду, найпізніше на кілька днів перед Конвенцією.

Про право представництва глядіть параграфи статута: 65-ий, 66-ий і 67-ий і відповідно пошуйте.

Головний Заряд закликає всі Відділи і членство обговорити всі справи й пропозиції, що виринади підчас іраці нашої організації в останньому році і які треба вирішити на П'ятій Конвенції і подати на письмі свої вирішення під увагу Конвенції. В цей спосіб допоможемо успіхові Конвенції і дальшому розвиткові нашої організації.

З товаришским привітом, За Головний Заряд Робітничого Запомогового Товариства: С. Хвалібога, голова. О. Хоміцький, секретар.

Товаришу Робітнику! Не забувай, що твоя одинока газета в Канаді — "Українські Робітничі Вісті" — видється лише за твої гроші і інших таких самих, як ти. Памятай, що твоя газета від нікого не надіється помочі, лише від тебе. Тому прийдіть передплата і скільки зможеш на пресовий фонд, а цим сповниши свій найголовніший обов'язок!

РОБІТНИЧЕ СВАТЮ У ВЕНКУВЕР, Б. К.
НА ДАЛЕКОМУ ЗАХОДІ КАНАДИ, НАД ТИХИМ ОКЕАНОМ, В МІСТІ ВЕНКУВЕРІ УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИКИ ЗБУДУВАЛИ УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧИЙ ДІМ!
В СУБОТУ Й НЕДІЛЮ, 29. І 30. ГРУДНЯ відбудеться СВАТЮЧНЕ ЙОГО ВІДКРИТТЯ.
ДРАМГУРТКОМ ВИДІГРАЄ З ТОЇ НАГОДИ В СУБОТУ, 29. ГРУДНЯ 1928 РОКУ ВИДОМУ ДРАМУ В 5-ОХ ДІЯХ М. ІРЧАНА ДВАНАЦЯТЬ.
В НЕДІЛЮ ВЕЧЕРОМ 30-ГО ГРУДНЯ ВІДБУДЕТЬСЯ КОНЦЕРТ-МІТІНГ.
На мітінгу промовлятиме представник Ц.В.К. ТурФіт тов. Іван Навітський, який недавно вернув із старого краю, куди він їздив дістати допомогу жертвам поєн. Тов. Навітський розкаже нам про життя наших братів в Галичині, Буковині й на Рад. Україні.
Ми клемо всіх українських робітників і робітниць Венкуверу й околиці прибути на свято громадо, а всі доконали організації просимо прислати своїх делегатів. Прибувайте, товариші, а товаришки, на це велике свято численно! Перекажіть про него своїм знайомим.
ВСТУП НА ПРЕДСТАВЛЕННЯ ДЛЯ ДОРОСЛИХ 75 ЦЕНТІВ, ДЛЯ ДІТЕЙ ВИЩЕ 12 РОКІВ 15 ЦЕНТІВ.
ПОЧАТОК ОБОХ ПІДПРИЄМСТВ ТОЧНО В 8-ЙЙ ГОД. ВЕЧЕРОМ.
Від понеділка, 31. грудня 1928, до п'ятниці, 4. січня 1929 відбудеться в новім Укр. Роб. Домі ВЕЛИКИЙ БАЗАР. Приходіть громадо кожного вечера! Кличте своїх знайоми!

СПЕЦІАЛЬНЕ ВИДАННЯ "ЙОНГ ВОРКЕРА"
Замовляйте спеціальне видання на 6 сторін англійського часопису "Йонг Воркер", присвячене кампанії проти будівляння кружків. Зміст спеціального числа такий:
KING'S DESTROYERS (CARTOON) "EPIPOPI"
FIGHT THE NAVY LEAGUE OSCAR RYAN
C.I.P. ELECTION YOUTH DEMANDS JOE SILVER
FIFTH CONGRESS OF THE Y.C.I. J. L. FARREY
KNIGHTS OF THE KANADIAN KRISTIAN KRUSADE THE EDITOR
WHERE DOES TROTSKYISM LEAD TO? THE BUCK
NEW FORMS OF YOUTH WORK IN TRADE UNIONS SAM CARR
CAPITALIST SPORTS AND COMING WAR G. ANDREWS
PIONEER CONVENTION DRAWS NEAR C. MARRIOTT
News—Industry—Stories—Cartoons—Sports—Etc.
Передплата на рік 50 центів. — Поодиноке число 5 центів.
Замовлення босилайте на адресу:
THE YOUNG WORKER
Room 20, Athena Bldg., 163½ Church St., Toronto, Ont.
УВАГА! РОБІТНИКИ ТОРОНТО! УВАГА!
В НЕДІЛЮ, 30. ГРУДНЯ, В ГОДИНІ 8.30 ВЕЧЕРОМ відбудеться В АЛГАМБА САЛІ, 450 СПЛАДИНА УЛ. ВЕЛИЧАВИЙ КОНЦЕРТ з нагоди піонерської конвенції. Промови з-поза міста, гра, танці, оркестра й ин. Приходіть громадо! Кличте знайоми!

